

Микола Тимчак

ПОДОРОЖНИКИ

НІЧ

КОНЧА-ОЗЕРНА
МАЛИШКІВ САД

Володимиру Затулівітру

Видавництво «ВЕСНА».
У наборі не книги,
а яблуні.
Нині в Кончі-Озерній
таки не засне соловей:
Редагує суцвіття,
А ніч, заколисана плавнями,
Так дівочо заснула
побіля Дніпрових грудей.

Яблуневі книжки,
не пилюжитись вам за прилавками,
Не ховати очей
за повіки найдальших полиць.
Так розлого-відверті, прості,
не обчімхані правками,
Ви прийдете під осінь
рясні
до людей
і до птиць.

СЛІДИ

Як вони дивають вперто
обабіч дороги
віками,

Стежку найменшу
вшановують, наче родину,
Хоч неоднораз їм чоботи гупали
в спину,

Хоч неоднораз їм ноги
втинало возами,
Йдуть подорожники,
не проклинаючи долі,
Гинуть на ранах людських
так спокійно,
Кров'ю стікають...
високо,
і хто тільки вигадав —
«соком»?
Та ні один
ще не рвав собі груди
відступним:
«Доволі!
Я відрікаюся
свого безталанного роду,
Йду між воронячі очі,
блекоти й дурмани!
Що мені болі чийсь?
У своїх мені стане,

Так натерпівся,
а ви мені смерть
в нагороду!»
Йдуть подорожники
вірні законам дідизни,
Світ їх бере у бетонно-асфальтні окови,
Та ні один ще не зрікся зеленої мови,
І ні один
не набрав собі в серце
трутизни!
Ні,
то не диво,
що цю незугарну травину
Ми понад шляхом,
стежею тяжкою
здибаєм.
То живопам'яттю
з пилу віків проростає
Слід,
що залишила
добра людина.

РЯТЮЮ САД

Садок розрісся — між його гілляки
Боїться влізти бородастий вітер.
Замшіли, повсихали, вмовкли віти,
Покорчені, немов питальні знаки.

Рятую сад. (Жорстока порятівля!)
Ренети стогнуть од зубів ножівки.
Вже крони попідводили голівки,
Чекали так пташиного гніздов'я —

А я ножем по молодих зап'ястях...
Хапає серце, плачучи, за руки:
«Не рїж! — кричить і терпне
від розпуки. —
Хто вчив тебе приносити нещастя,

В зелених душах проріст обтинати?!» —
Мовчу... То добре... Хай собі поплаче.
Не дай же бог, щоб каменем лежачим
Давило в грудях сонне, вайлувате.

Рятую сад. Сочаться білі рани,
Прибігло сонце, наче медсестриця,
Незвиклим перепуджені синиці
Сховалися у прихисток вільшаний.

Стою в задумі... Щойно небо смеркло.
Дерева легко, вільно зводять крила...
А може, щоб душа щедріш вродила,
То варто, аби щось у ній
відмерло.

«ЛЮБИТЬ» ЧИ «НЕ ЛЮБИТЬ»

Мов жінка в тяжі,
між суцвіть бджола,
Ромашки в білих трусенятах в житі,

Та нікому на квітах ворожити:
Поїхали ворожки від села.

А півні надриваються ледь світ,
Видзьобують зірки поснулі з неба.
Нікому їх вже й ганити не треба:
Ніхто ж не цілувався край воріт...

Куди це ви, вусаті журавлі?
Куди ж це ви, підстрижені журавки?
Чи не за вами так ридають мавки,
Бо зранку — сльози в травах,
на гіллі.

В селі лиш сива туга матерів
І схлип джерел у кропиві-жаліві,

І кінський вітер з реп'яхами в гриві,
Стежини, згаслі в тінях яворів.

Оксани,
Лесі,
Іванки,
Василі!
Суницям досі сняться ваші губи.
Ну хто вам скаже «любить»
чи «не любить»,
Як не ромашка
в рідному селі!